

naad te ge-
1. dan moet
aan; bestaat
erwing des
erlijke voor-
an men uit
esluiten dat

den door te
felde weder-
moet ge-
ar dat men
it waren".
sch vol, dat
van God. Gij
te, ook aan
worpen zijn,
hebben, het
op bevel van
hierdoor tot

elijk met die
eft aan een
; dit is een
ch overigen
ast besloten
nemen".
at het tegen-
t er in over
tog niet gek.
Over Ver-
eldus verder:
de verorde-
God bedoelt
e der weder-
wegens ons
de anderen
et, dat ook
men worden,
arom niet in

de kinderen
edeneeringen
lat het Gods
en in de ge-

elijk volgen,
orwaardelijke
en dat God
deze genade

erwege, daar
lidmaatschap
en klein ge-
nomen, n.l.
op den Doop,
le kinderen).
dat men om
n behoeft te

an de Grens-
er De Graefe,
e d e r g e
e n weinig
s van de uit-
dat gedoopt
n zijn". (De

lan, dat men
is krachtens
een tijdelijk
dat men uit
orte of doop
door weder-
den nog wel
aar we laten
verder zegt:
les doops is,
kracht van
ook niet be-
van alle kin-
rkoren, noch
n zij dan de
slijk in zijn
mus ligt de-
antwoordt op
ren doopen?
wassenen in
groepen zijn...
te tekenen des
enz. Het in
zijn, wordt
loops gelegd,
ikt, dat men
eten worden,
er is bedoeld
in Gods ver-
waar een ge-
odwendig de

eerste doop-
g duidelijke

rd zijn, geene
maar een
le gewijheid
e vraag zelve.

Er wordt immers gansch algemeen van onze kinderen, d.i. de kinderen der kerk, gezegd dat ze in zonden ontvangen en geboren zijn, en even zoo algemeen wordt dan gezegd, dat ze in Christus geheiligd zijn. Hier is niet de minste zweem, dat dit geheiligd zijn in Christus beperkt opgevat wordt dan het in zonden ontvangen en geboren zijn, want het wordt van dezelfde voorwerpen gezegd.

Maar hierbij komt nog, dat ook allereerst dat in Christus geheiligd zijn tot een grond des doops gelegd wordt, want het luidt, en daarom, n.l. omdat ze in Christus geheiligd zijn — als lidmaten zijner gemeente behooren gedoopt te worden.

Als nu beleden wordt dat in Christus geheiligd te zijn de rechtgevendende grond voor den doop is, en tevens dat alle kinderen der kerk gedoopt moeten worden, belijdt men dan hiermede niet dat alle kinderen der kerk die heiligheid deelachtig zijn? Dat men dit geheiligd zijn in Christus, dit in Gods verbond begrepen, evenals het de Zijnen te zijn, opvat, als niet van alle kinderen, maar van sommigen bedoeld te zijn, is geheel en al onhoudbaar. Men denke toch een zoodanige redeneering eens goed in:

Al degenen die de Zijnen zijn behooren gedoopt te worden. Sommige kinderen der kerk zijn de Zijnen: Daarom behooren alle kinderen der kerk gedoopt te worden. Ik kan niet anders zien of een zoodanige sluitreden is, hoewel men het ter goeder trouw en eerlijk zoo meent, nochtans in der daad niets minder dan een naakt sophisme, of zooals het in het Duitsch genoemd wordt een Trugschluss.

Tot zoover Broeder Brookhuis senior.

Dit werd geschreven in het voorjaar 1896. Thans zijn we precies 50 jaar verder en in die 50 jaar allemaal meer of minder in de Kuyperiaansche theologie onderwezen, die hier fel bestreden wordt, (ik bedoel het „voor-wedergeboren-houden“), en nu gaat een zoon van Brookhuis straks naar een synode, om mee te helpen, dat op zijn vader tuchtmaatregelen worden toegepast, omdat hij deze leer heeft verkondigd.

Broeder Brookhuis, we kennen mekaar goed. Als gij zooveel helderheid van geest bezit als uw vader (en ik meen dat!) dan begrijpt gij, wat ik met dat meehelpen toepassen van tuchtmaatregelen op uwen vader bedoel: hij zou in 1942/44 ook bij de geschorsten en afgezetten hebben behoord. Voelt gij, wat gij tegen uwen vader doet? Of meent gij, dat hij om deze leer inderdaad verdient geschorst te worden en afgezet als Ouderling? Broeder Brookhuis, schaar u onder de bestrijders van deze „synodes“!

Neede. VAN RAALTE.

POSTZEGEL-THEOLOGIE.

In „Trouw“ van 29 Nov. j.l. viel mijn oog op de reproductie van een reclameplaat voor de nieuwe postzegels en briefkaarten „Voor het kind“. Ik zie dat daarop afgedrukt staat de spreuk uit Matth. 19 vs 14: „Want derzulken is het hemelrijk“.

Dat doet eigenaardig aan. In wie niet Bijbel-vast is, zal allicht de gedachte opkomen: „zou dat misschien ergens in den Bijbel staan? Hm, wel een aardige gedachte“. En door het bewustzijn flitsen even een paar herinneringen aan zoelets als: een kinderziel, die nog een onbeschreven blad papier is, enz. Wie wat beter in zijn Bijbel thuis is, zal allicht zeggen: „dat heeft de Heere Jezus gezegd“.

Hoevalen zullen echter gulk een bijlet critisch lezen en dan vragen: is het wel juist, dien tekst hier te gebruiken?

Dit gebruik van dezen tekst wekt ontegenzeggelijk den indruk, dat van alle kinderen van ons Nederlandsche volk geldt: „derzulken is het hemelrijk“. En dat is zeker niet waar!

Jezus sprak dit aangaande de kinderen van het Joodsche volk; aangaande kinderen van het Volk des Verbonds! Hij sprak dit aangaande kinderen, die, voor zoover ze mannelijk waren, het teeken en zegel des Verbonds sinds hun 8sten levensdag in hun vleesch droegen!

Alleen van zulken: niet van kinderen van heidenen en ongeloovigen!

En verder... alle kinderen van geloovige ouders beërven niet het „hemelrijk“. Niemand, beter dan Jezus zelf, die wist, dat niet alle kinderen van het oude Verbondsvolk de hemelsche zaligheid beërven. Deze kinderen, benevens alle kinderen van geloovige ouders hebben het „hemelrijk“ in de belofte! Iets anders KAN Jezus niet bedoeld hebben, toen Hij zeide: „Want derzulken IS het hemelrijk“.

Dat deze dingen bij ons niet vervlakken, gaan verwazen: als onze kinderen op straat spelen, zijn dat geheel andere kinderen dan die van ongeloovige ouders; al zijn de onzen misschien ook 10-maal lastiger dan die van ongeloovigen. De onzen zijn belofte-dragers! In Christus geheiligden! Lidmaten van Zijn gemeente!

De synodocratische leetuur heeft al verwarring ge-noeg gesticht.

Een postzegel-theologie zou het hare er nog aan toe gaan voegen.

Leiden. P. JASPERSE.

OPVOEDING EN ONDERWIS

HET KERSTEVANGELIE OP ONZE SCHOLEN.

We willen er U op wijzen, dat we de Kerstgeschiedenis niet op de manier van Prof. J. H. Bavinek moeten vertellen. Hij schrijft in „De geschiedenis der Godsopenbaring“ uitvoerig over de wijzen uit het Oosten. Hij vat deze geschiedenis met de volgende woorden samen: „De geschiedenis der wijzen uit het Oosten vertelt ons, hoe menschen van verre tot Jezus gekomen zijn. Vijf dingen zijn er voor noodig geweest om te komen tot de kribbe en die vijf gidsen hebben hen als het ware voortgeleid op den moeilijken weg. Omdat de weg, dien zij gegaan zijn, een weg is, dien wij in zekeren zin allen gaan moeten, is deze geschiedenis voor heel ons leven van zoo gróote beteekenis. De vijf gidsen zijn, en dan krijgen we de vijf punten van dit hoofdstuk —:

- 1e. opmerkzaamheid (2 bladz.);
 - 2e. verlangen (1 bl.);
 - 3e. volharding (2 bl.);
 - 4e. geloof in Gods Woord (½ bl.);
 - 5e. nederigheid (1 bl.).
- Dan nog 1½ bl. over de vlucht naar Egypte + ½ bl. aantekeningen.

Prof. Bavinek zegt in dit hoofdstuk mooie dingen, doch de opzet deugt niet.

Christus, de hoofdpersoon, gemaakt hier geheel op den achtergrond. En over de plaats dezer gebeurtenis in het geheel der kerstgeschiedenis lezen we niets.

Dionysius Exiguus stelde de geboorte van Christus ongeveer 6 jaar te laat. Wanneer we de chronologie, die Prof. Greijdanus geeft in het „Bijbelsch Handboek“, volgen, nemen we de geboorte van Christus omstreeks 6 jaar vóór den aanvang van onze jaartelling. Volgens hem mogen we dit wel aannemen.

Volgens Prof. Greijdanus zou de Heiland op het Paascheest van 30 gekruisigd zijn. Prof. Greijdanus merkt hierbij op: „Evenwel kunnen we hier toch niet met stelligheid spreken, omdat er bij de verschillende gegevens eenige onzekerheid blijft, daar zij niet met nauwkeurigheid gesfeld zijn, noch bepaald kunnen worden“.

Moeten we deze dingen aan onze kinderen leeren? Dat hoeft niet. Doch we mogen niet laten leeren: 33 jaar na Christus: Sterven, opstanding, hemelvaart. Want dat is heelst onjuist.

Dionysius, aan wien we onze tijdrekening verschuldigd zijn, heeft de wereldgeschiedenis in twee perioden ingedeeld: in den tijd vóór en in dien ná Christus' geboorte.

Hierin heeft hij juist gezien. Bij het centrale punt in de wereldgeschiedenis maakte hij een twee-deeling in de geschiedenis.

Misschien zal men vragen: Wat hebben die heilshistorische beschouwingen nu met het onderwijs op de Lagere school te maken?

Mijn antwoord hierop is: heel veel.

Want:

Wanneer iemand een verkeerde opvatting van de heilsgeschiedenis heeft, zal dit zich wreken bij de vertelling. Wanneer we zelf de diepe beteekenis van het kerstfeest niet verstaan, hoe zullen we dan goed vertellen? Wanneer we zelf niet het adventsgeloof bezitten en met groot verlangen de Volheid der Tijden verwachten, loopen we groot gevaar, Gods klok terug te willen zetten. En dan zingen we met onze kinderen het aandoenlijke versje: „O, sterre van 't Oosten, wil nog eens verrijzen“. We moeten aan onze kinderen vertellen, dat we een veel rijker openbaring dan die ster hebben en dat we een nieuwen hemel en een nieuwe aarde verwachten, doch geen herhaling van het kerstgebeuren.

Is het nu zoo moeilijk, om onze kinderen daar iets van te laten zien?

Reeds in de lagere klassen kunnen we de vraag behandelen: Waar is de Heere Jezus nu? In de hogere klassen spreken we over het werk van Christus in den hemel en het werk van den Geest — den Geest van Christus — op aarde.

Het komt er maar op aan, hoe we de Bijbelsche Geschiedenis zien: als een verzameling van losse verhalen of als één geheel. Zien we haar als het laatste, dan zullen we ook in dien geest vertellen. Dan zullen we ons bezinnen op de plaats, die de enkele gebeurtenis in het geheel der geschiedenis inneemt. We mogen de kinderen hiervan niet onkundig laten.

We moeten echter in dezen met groote voorzichtigheid te werk gaan. Want we moeten niet vergeten, dat men met de studie in deze richting nog slechts een begin heeft gemaakt. En moeilijk zal zulks altijd blijven. Doch de moeilijkheden mogen ons niet afschrikken. Wie voor de moeite terugschrikt, zal wel blijven op de sullebaan der exemplarische prediking. Doch wie gegrepen is door de reformatische beweging, zal de heilsgeschiedenis behandelen en bij de vertelling den gouden drand vasthouden, die Genesis 1 met Openbaringen 22 verbindt.

En zijn vertelling zal een loflied zijn: Lof zij den

God van Israël, den Heer, die aan zijn erfvolk dacht... en denkt.

Glorie Gode in den Hooge.
Niet slechts in den nacht te Bethlehem, doch van dag tot dag!
J. GEELHOED.

Gemaadpleegde literatuur:

Prof. Schilder: „Over de eenheid der „heilsgeschiedenis“ in de prediking“. Ref. jrg. 11 bl. 365 v. v.

Prof. Schilder: Kerstboek 1924, bl. 1 „De Aanschouwing“.

„Het Hoogfeest naar de Schriften“.

Prof. Greijdanus: Bijbelsch Handboek: „God geopenbaard in het vleesch“ bl. 186.

Prof. Greijdanus: „De Volheid des Tijds“, Ref. jrg. 16, bl. 81 v. v.

Prof. Greijdanus: Korte Verklaring Lukas en Galaten.

Verschiedene artikelen in verband met het Kerstfeest in „De Reformatie“.

Dr J. A. Vink. Kerkblaadjes der Geref. kerk van Berkel en Rodenrijs, 1940 en 1941.

MUZIKALE KRONIEK

HET INTERNATIONALE BACHFEEST TE SCHAFFHAUSEN, door Jan Zwart Jr. II

BACH'S KUNST DER FUGE.

Dat was het muzikale hoogtepunt, dien Maandagavond in de half verlichte ruime Münsterkerk, waar honderden in devote aandacht de verklanking aangehoord hebben van het eerste deel van Bach's Kunst der Fuge.

Hier hoorden wij het muzikale testament des Fugameesters. Het door en door godsdienstig hart van den kunstenaar bij Gods genade heeft dezen stemmenloop, dit mozaiek van klanken kunnen weven.

Het werk bestaat uit een reeks van muzikale meditaties, „gesprekken met God“ over eenzelfde thema. De gedachte, het thema, dat aan iedere fuga ten grondslag ligt is een eeuwigheidsgedachte, als muzikale gestalte dan ook geenszins „interessant“, maar zeer eenvoudig, vandaar ook onuitputtelijk.

't Was Ina Lohr, de leerares aan Bazel's Schola Cantorum, die deze fuga's voor uitvoering bewerkte. Zij bracht dit elftal fugen voor strijkorkest en orgel afwisselend in partituur. Geen blaasinstrumenten als trompetten en basuinen heeft zij bij deze meditaties aangewend, bang als zij was dat hier „effect“ het werk zou binnen dringen. Zij wilde enkel „zingende stemmen“ laten hooren en schreef daarom voor strijkers de muziek.

Slechts werd het eerste deel verklankt, wijl dit een in zich zelf gesloten variatie cyclus vormt.

Het Collegium Musicum uit Zürich onder directie van Paul Sacher heeft dit werk vertolkt, terwijl Heinrich Funk de orgelfuga's speelde. De muziek, zij zaten bij flauw lamplicht hoog achter in de kerk op de orgelgalerij. Hun klank was edel, fijn, als van strijkers van nature.

De uitvoering van dit Hoogfeest van het muzikale kunnen is uiterst rein en schoon geweest. Gezeten in de ruime hooge kerk, heb ik de klank van deze fugaschat genoten als een bede, die stijgend gaat den hemel tegemoet.

FEESTLIJK ORKESTCONCERT.

De overvolle Stadsschouwburg van Schaffhausen in barokken stijl opgetrokken is er den vierden dag van het Internationale Bachfeest getuige van geweest hoe Bach's veelzijdigheid tot groot verwondren wekt. De componist van Passionen en Cantaten toont in zijn Suiten en Brandenburgsche Concerten zich van die zijde, waarbij hij het hofsehe leven uit den Barokken tijd gansch in zich opnam.

Onder leiding van den Stadsmusicus Oskar Disler heeft het Winterthurer Stadskorkest de H moll ouverture en het Brandenburgsche G dur Concert in al hun statie, frissche zwierigheid, levendige fugato's en deftige dansen doen leven als klankstukken, die immer de edele geesten genoegen zullen schaffen.

De reeds vergrijste pianist Wilhelm Backhaus heeft zich in het d moll klavier concert doen hooren als een Bach interpreteet van internationale grootte. Zijn spel is wonder mooi gecheveerd, zijn klanken zeer doorzichtig en 't alles was zoo overdadig goed, dat 't niet verwondren deed dat eindloos het applaus was. Tot viermaal toe moest dirigent en pianist den dank der zaal in groot applaus ontvangen, natuurlijk gold dit ook 't orkest, dat met zijn fluitist Willy Urfer en violist Peter Rybar een groot aandeel had in 't slagen van dit feestconcert.

Den Woensdagavond was wederom de Johannea kerk met bijkans 2000 menachen overvol. Marcel Dupré, de wereldvermaarde Parijsche orgelist en improvisator zou het orgel-feestconcert doen hooren.

Den vorigen dag om 12 uur nog te Parijs was hij per vliegtuig om 3 uur reeds in Schaffhausen ter